

Povídka ...

Vymyšlený příběh ...

Nebo ne ?!

Začalo to, když jsem přešla na novou školu. Ten den jsem byla trochu nervózní, ale odhodlaná. Bylo mi čtrnáct a vážila jsem čtyřicet osm kilo, nejméně ze třídy na mé staré škole. Případala jsem si docela hezká se svými blond vlasy po ramena a velkýma modrýma očima. Obyčejná holka z vesnice, zapadala jsem jak do kolektivu holek, tak kluků. Kamarádi mi rozhodně nechyběli. Ale pak se naše rodina přestěhovala a já začala žít od znova. Moc se mi do toho nechtělo.

Školní budova natřená na červeno byla obklopena nízkými zídkami pokreslenými graffiti, které vytvářeli starší žáci. Ale abych neodbíhala od tématu. Přišla jsem k jedné z těch zdí k partě tří holek, které se vášnivě rozpovídaly o ideálním muži. Stoupla jsem si vedle nich a ony beze slova odešly. Zůstala jsem tam sama. Sebrala jsem si tedy svoje věci a se zvonkem v patách jsem utíkala do třídy.

Všichni už seděli na svých místech a čekali na příchod učitele. Jediné volné místo bylo vedle vyhublé, ale pěkné holky, jak jsem později zjistila, jmenovala se Katka. Ještě jsem si ani nesesla a Katka se zvedla. „Vedle té tlusté sedět nebudu!“ zakřičela. Zatím neznámí spolužáci se hlasitě smáli a já si uvědomila, že ta *tlustá* jsem nejspíš já. Nevěděla jsem proč. Rozbrečela jsem se a vyběhla ze třídy.

Doma jsem nikomu nic neřekla. Na otázky jsem neodpovídala. Vyhrnula jsem si tričko a postavila se před zrcadlo. Zděšeně jsem se chytla za svoje břicho. Bylo tam. Do počítače jsem zadala heslo Jak zhubnout. A tím se to spustilo. Celý život se mi změnil. Ráno jsem nespívala. Ke svačině jsem měla jedno jablko, k obědu banán a k večeři už nic. Myslela jsem si, že tím zhubnu. Ale když jsem se po týdnu na sebe podívala, viděla jsem, že to vůbec nepomáhá. Začala jsem šflet. Lehla jsem si na zem a udělala dvacet sedů-lehů. A pořád nic. Rozhodla jsem se jíst jen jedenkrát denně.

Máma se mě několikrát zeptala, co to se mnou je, když jsem si nevzala večeři s tím, že je mi špatně. Pak jsem se jednou neudržela a nacpala se pizzou až k prasknutí. Zděšeně jsem vyběhla k sobě do pokoje a chytla se za břicho. Musela jsem přibrat. Deset minut na to jsem začala šíleně cvičit.

Za měsíc jsem se pořádně prohlédla v zrcadle. Viděla jsem to. To všechno. Z mých dlouhých a hustých vlasů byly mastné vlny. Kůže ztratila svoje opálení a obličej jsem měla posetý snad tisíci pupínky. Bolelo mě celé tělo. Bývala jsem krásná. Stoupla jsem si na váhu. Číselník se roztočil a zastavil se na čísle třicet pět. Zhubla jsem třináct kilo. Byla jsem na sebe hrdá a chtěla jsem se tím pochlubit.

Ráno jsme měli ve škole tělocvik. Už po minutě běhu se mi podlamovala kolena. Zhroutila jsem se na lavičku a prudce oddychovala. Ale teď jsem to nechtěla vzdát. Poslední týden jsem si ve třídě našla kamarádky s vahou okolo třiceti osmi kilo. Mohla jsem být zase ta nejhubenější. Píchnalo mě v břiše a musela jsem se napít. Vypila jsem jednu láhev a vrhla jsem se na další. Musela jsem se jít osprchovat. A pak už si jen pamatuji ten uší rvoucí zvuk blikající sirény na sanitce. Přijeli si pro mě do školy.

Vzbudila jsem se v bílém pokoji přikrytá prostěradlem. Vedle mě ležela na dalším lůžku kostnatá holka. Zнала jsem jí ze třídy. Jmenovala se Eliška. Její kůže se zdála být až papírová. Skoro stejná jako ta moje. Ne, takhle daleko jsem zajít nechtěla. To bylo moc. Došlo mi, že jsem nemocná.

Den na to jsem byla stále ještě v nemocnici a cpala se před zraky těch ostatních vyhublých anorektiček bramborovou kaší. Měla jsem hlad. Nechtěla jsem sice přibrat, ale musela jsem jíst. A hlavně pít. Litry vody ve mně mizely stejně jako tenkrát ta pizza. Ale teď jsem se krmila a byla jsem šťastná, že žiji.

Později jsem zjistila, že jsem dostala infarkt a zkolabovala ve školní sprše. Elišku už jsem nikdy neviděla. Umřela totiž v nemocnici, protože i nadále odmítala jíst. Přestěhovali jsme se zpátky. Byla jsem štíhlá a opět ze všech nejhubenější. Byla to důležitá životní zkušenost a já si slíbila, že už hubnout nikdy nebudu.

Markéta Proučková, zřeknu se mělovy 7.A